

Tribuna școlii

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ

Anul II Nr. 30

Simbătă 8 ianuarie 1972

12 pagini — 1 leu

LA ÎNCEPUT DE AN

Există o aplecare firească a spiritului omenesc de a celebra începuturile. Timpul fizic se încarcă în asemenea împrejurări cu semnificații programatice, în sensul unor angajamente față de viitor, în numele valorilor mari pe care trebuie să le realizeze. În primul număr al acestui an, revista noastră se vede însă confruntată cu succesele și, mai ales, cu lipsurile sale din trecut. Anul 1971 a cunoscut o mare cotitură, inițiată de partid, de tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, în întreaga muncă de educație socialistă. Procesul de desăvârșire morală, ridicarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii reprezintă pentru școala românească un climat fertil de înnoire, de înțelegere mai limpede a sarcinilor care-i revin. Revista Tribuna școlii a căutat să răspundă în toate numerele sale comandamentelor severe pe care le implică prezența sa în viața școlilor și a oamenilor de la catedră. Ne-am orientat către problemele fundamentale pe care le ridică o nouă structură a lecției, corespunzătoare bagajului informațional al omului actual, către discutarea mai amplă a activităților legate de pregătirea tehnico-productivă a elevilor. Am încercat în mod consecvent tratarea unor teme privind științele sociale, pentru a veni în ajutorul cadrelor didactice care predau la clasă sau care organizează cabinete.

Se poate spune că n-am reușit întotdeauna să menținem linia de înaltă principialitate pe care ne-am propus-o, că în evoluția revistei au fost unele ezitări. Aflați în momentul de început al unui an de muncă, sintem conștienți de marea noastră responsabilitate față de cadrele didactice, față de partid și față de întregul nostru popor, de angajamentul profund pe care îl implică munca zărilor comunist. Tribuna școlii va trebui să facă loc cu mai multă îndrăzneală problemelor reale care frământă învățământul românesc, să ia în considerare cu mai multă acuitate dificultățile școlilor, pe baza experienței directe a profesorilor și învățătorilor. Cadrele didactice trebuie să găsească aici tribuna experienței înalțate, posibilitatea de a se pronunța ei înșiși asupra muncii lor.

Continuând schimbul de opinii și dezbaterile asupra principalelor probleme ale instrucției și educației, revista noastră va trebui să evite formulările și insinuările de natură să provoace confuzie și aprehensiune în rândurile cititorilor. Sintem hotărâți să eliminăm în viitor publicarea oricăror materiale ambigue, note sau articole, cum s-a întâmplat uneori, considerând că asemenea intervenții nu pot folosi nimănui. Este necesar să facem din fiecare rind publicat în revista noastră, din fiecare articol, un prilej de afirmare a ideologiei noastre socialiste, expresie a celui mai înalt umanism. Tribuna școlii este o revistă comunistă, militând pentru edificarea conștiinței socialiste în patria noastră, împotriva oricăror elemente de gândire retrogradă, a spiritului conservator, a discriminărilor și obscurantismului. Ne aflăm împreună cu toți oamenii muncii din patria noastră, români, maghiari, germani și de alte naționalități, angajați pe drumul construirii unei societăți mai bune în lumina idealului socialist.

Revista noastră este un avanpost pe linia modernizării învățământului, a creării unor unități școlare adecvate ritmului de dezvoltare a societății socialiste românești. Acestea sînt sarcinile pe care ni le-a trasat partidul, tovarășul Ceaușescu, acesta este programul și angajamentul nostru cel mai ferm față de cititorii și colaboratorii noștri: cadrele didactice, profesorii și învățătorii de pe tot întinsul patriei.

Tonitza

Portret de fetiță

IN ACEST NUMĂR:

Devotamentul față de patria socialistă — trăsătură fundamentală a societății noastre ● Informatica — domeniu de vîrf al științei și tehnologiei moderne ● Munca — disciplină de învățămînt

Biblioteca Municipality Deva
SALA DE LECTURĂ

GRIGORE C. MOISIL:

„Copilul să învețe în liceu să gîndească din ce în ce mai abstract”

Red.: Spuneați, săptămîna trecută, că pentru a rezolva probleme concrete, elevul trebuie să gîndească abstract..

— Pentru a putea reține rețetele pe care omul a învățat să le înțeleagă în vederea obținerii unor rezultate dorite și pentru a proiecta fie o instalație, fie o întreprindere, fie o acțiune, în așa fel încît să obțină rezultatele dorite, e nevoie ca el să nu învețe rețeta de rețetă, ci să învețe teorii abstracte. Să luăm un exemplu. Să presupunem că omul vrea: să știe cu cît se lungeste o bară de fier de lungime cunoscută atunci cînd e încălzită să zic la 73°. S-ar putea proceda în două feluri diferite. Unul dintre ele este acela ca omul să învețe un șir de rețete:

o bară de fier de 30 cm., încălzită la 73° va avea cm.

o bară de fier de 35 cm., încălzită la 73° va avea cm.

o bară de fier de 45 cm., încălzită la 73° va avea cm.

E foarte probabil că astfel de rețete omul a învățat într-o epocă a

istoriei sale. Dar el s-a învățat și să le înlocuiască printr-o lege abstractă, pe care o învață toți copiii sub numele de legea dilatării corpurilor. Iată de ce copilul trebuie să se învețe, în liceu, să gîndească din ce în ce mai abstract.

Red.: Dar cum?

— Evident, modul cum trebuie procedat ca elevul să învețe să gîndească abstract, și nu pur verbal, constituie o importantă problemă de pedagogie. La fiecare vîrstă trebuie luate măsuri speciale. Eu știu numai că am avut să rezolv o astfel de problemă acum vreo 40 de ani. Atunci cursul de algebra de universitate pentru studenții anului I mi s-a părut că trebuie schimbat pentru a-l face să țină seama de saltul pe care îl făcuse algebra, grație cercetărilor și rezultatelor la care ajunsese Emmy Noether și școala din Göttingen. Acestea constituiau ceea ce se numea algebra abstractă modernă al cărei grad de abstractizare era mult mai mare de-

Clasele terminale

Sînt un optimist incorrigibil. Cred în ereditate, dar în același timp și în ameliorarea continuă a rasei umane. Nu am reușit pînă acum să află dacă optimismul mi-a dirijat pașii spre știință, sau dacă cultivarea de timpuriu a științei a dezvoltat în mine acest optimism incorrigibil. Un fapt este sigur: un om de știință este, prin definiție, un optimist. Optimismul meu a ieșit victorios dintr-o probă recentă, ocazionată de lectura unei anchete școlare, făcute de soții Moroianu printre elevii celor două clase terminale de liceu. Rezultatele anchetei au fost publicate în paginile acestei reviste. Din chestionarul prezentat citorva sute de elevi, voi reține o singură întrebare: „Sinteti mulțumiți de pregătirea pe care o primiți din partea profesorilor voștri?”. Această întrebare a împărțit pe elevi în două grupe, numericește practic egale. Elevii din, să zicem, prima grupă s-au declarat satisfăcuți, fapt privit de către anchetatori ca îmbucurător. Fără indoială, îmbucurător pentru profesori. Mai puțin îmbucurător, poate, pentru elevi. Ca o justă compensație, există grupa a doua, a celor nemulțumiți. Dintre aceștia se vor recruta probabil cei mai mulți dintre creatorii de mine, în artă, în știință, în tehnică. La 16 sau la 17 ani, ei nu mai pot fi în întregime mulțumiți, nici cu programul, nici cu conținutul manualelor, nici cu profesorii. La vîrstă lor am fost și noi, cîțiva, care am manifestat aceleași nemulțumiri, aceleași indoileli. Cîți? Ne puteam număra pe degete: 10%, poate 15%. Procentul a crescut simțitor. Semn al progresului societății, dar, fără indoială, și al progresului omului. Mîntea tinerilor de astăzi este neconținut asaltată (ca și mîntea noastră de odinioară) de întrebări nenumărate (mai numeroase astăzi) în toate direcțiile (mai mult astăzi), întrebări la care nu găsesc, în cadrul sistemului școlar tradițional, un răspuns complet mulțumitor. Unde să-l găsească? Acasă? Practic imposibil. În cărți? Da. Altele decît cele de școală. Cine să le indice cartea și locul respectiv? Tot profesorul. Dar un profesor altfel pregătit. Un profesor special format pentru această perioadă, cronologic scurtă, dar extrem de intensă ca trăire și foarte importantă pentru întreaga evoluție ulterioară a tinerilor elevi. Un profesor care să știe, în aceeași măsură să accepte dialogul cu elevii din grupa a doua și să provoace un astfel de dialog cu elevii din prima grupă. Un profesor care să știe să întoarcă toți școlarii la școală, în fiecare zi, prin acceptare spontană nu prin constrîngere. Numai astfel, tinerii noștri vor putea afla răspunsul la toate problemele lor în școală — și prin școală. Prin școala aliniată vremurilor pe care le trăim și ale celor pe care le pregătim.

Leon Niculescu

STELA PREDESCU

169651 TRIBUNA ȘCOLII

Copilul preșcolar

De la Ion Creangă la Anatole France, copilăria este identificată cu porțiunea școlară. Oamenii își aduc aminte bine ceea ce au învățat în școală și viața începe într-un fel cu primele litere. Oarecare pregătire în semnificația deosebită a vârstei fragede o avem din partea psihanalizei, dar ea a explorat mai mult amprenta durabilă a inconștientului. Cercetări recente îl înlocuiesc pe copilul cu ghiozdan prin copilul preșcolar, îl pun pe acesta din urmă în centrul atenției universale și dezvăluie un fapt senzațional: inteligența noastră se formează în majoritatea ei la vîrsta preșcolară.

Tema, după unii autori, ar fi următoarea: 50 la sută din inteligență se formează pînă la 5 ani, 30 la sută pînă la 8 ani, pentru ca la 17 ani procesul să fie încheiat. (După B. S. Bloom: 40 la sută pînă la 4 ani, 30 la sută între 4 și 8 ani, 30 la sută între 8 și 20 ani.) Este un adevărat strigăt de alarmă. Însemnează că, din modul în care este organizată școala, perioada de cea mai intensă formare este lăsată în afara ei, iar universitatea își preia subiecții întotdeauna complet încheiați din punct de vedere biologic și intelectual. Nu este o întâmplare că pedagogia din zilele noastre se ocupă de ceea ce se petrece la extremitățile spectrului și că s-a concentrat asupra a două capitole de dată recentă, capitolul preșcolar și capitolul postuniversitar, cu o intensitate deosebită.

În afară de alarma dată de pedagogie, există una socială. Familia, în sensul vechi și preindustrial, a încetat să mai existe pentru foarte multe țări. Industria îi desființează pe bunici (nu în sensul fizic bineînțeles, dimpotrivă ca vîrstă îi prelungește, dar îi desființează ca pedagogi). Familia preindustrială este un fel de clan semipatriarhal cu personaje numeroase, în care bătrînii continuă să fie mentori formativi ai tineretului, în timp ce părinții tineri și viguroși sînt angajați în partea productivă. Familia de azi se reduce la unități mici și mobile, cu părinții foarte ocupați și deci cu copiii expuși unor riscuri grave: într-adevăr, în perioada în care se coace procentul hotărîtor de inteligență este nevoie de afecțiune imensă, de căldura unui cuplor. Deranjamentele inteligenței sînt de multe ori dezordine afective ale acestei vîrste. Un poet ca Jacques Prévert intuiește bine rebutul social al tineretului prin acei copii pe care îi consideră „iubiți rău” și „nedoriți”.

Venind din două părți, din domeniul psihologic și din cel social, semnalul de atenție pentru copilul preșcolar își are două răspunsuri.

Unul este crearea de unități și instituții preșcolare care să cuprindă maximum de copii în vîrstă de 5 ani. Cîți copii de 5 ani sînt cuprinși în grădinițe într-o țară a devenit un indice de maturitate și civilizație. În țară la noi se prevede o creștere considerabilă a locurilor în grădinițe în cîincinalul prezent. Actualmente, jumătate din copiii între 3 și 6 ani sînt cuprinși în rețeaua de cămine și grădinițe, formînd un puternic detașament de o jumătate de milion de copii. Viitorul este al grădinițelor de zi. Cadrele pregătite în țara noastră sînt în număr satisfăcător și de calitate bună, spre deosebire de criza ce caracterizează această profesiune în alte țări.

Al doilea răspuns este acela al metodelor. Jocul copilului cade sub incidența pedagogiei. El este un act de învățare; prin funcțiunea sa simulatoare el are aceeași valoare ca și lecția pe care o face elevul pregătindu-se pentru bacalaureat sau studentul pentru diploma în inginerie. Jocul copilului aparține aceleiași familii de concepte ca și proiectul arhitectural. Iată de ce nu vorbim de joc ca și cum am vorbi de o fază de natură diferită de aceea a școlii și învățării.

Ce se poate învăța prin joc? Orice. Inclusiv matematici superioare. Există o premisă a pedagogiei moderne care sună cam în felul următor: la orice vîrstă, orice concept este accesibil într-o formă adecvată. Teoria multilor poate să fie redată sub formă de jocuri cu jetoane și cuburi, și o lucrare, la noi în țară, scrisă de Florica Andreescu, dă indicații bune în această privință. Mai mult decît atât: generația adultă are mai mari dificultăți în a înțelege lucrurile pentru care nu a fost pregătită, ca de pildă zborul cosmic, decît copiii mici care se joacă cu rachetele cum s-ar juca cu niște biciclete. Un copil care se joacă cu steagurile pune în încercătură un diplomat de meserie atunci cînd este vorba de statele noi și de capitalele lor. (Jumătate din statele lumii sînt noi.)

Un alt postulat al pedagogiei moderne este interdicția oricărui limbaj schimonosit, de subapreciere, ipocrit, cu care adultul se adresează uneori copilului. Copilul este un personaj, un interlocutor valabil, mult mai complicat decît credem noi și mult mai receptiv la marile adevăruri. În orice caz, el are imensul merit de a se dezvolta sub ochii noștri cu o mare viteză de acumulare și de formație și de a marca astfel un avantaș notabil față de generația care de mult a încetinit acest proces.

MIRCEA MALIȚA

Tonitza

Studiu

Repartizarea tinerilor profesori

La sfîrșitul acestui an universitar se vor prezenta în fața comisiilor de repartizare absolvenții cu cinci și patru ani ai facultăților de profil filologic, ai facultăților de geologie-geografie, istorie etc., precum și absolvenții institutelor pedagogice de 3 ani din toată țara. O recoltă atît de bogată în absolvenți universitari trebuie să preocupe din timp direcțiile de resort din Ministerul Educației și Învățămîntului, conducerile facultăților și inspectoratele școlare județene, potrivit școlului care spune că adevăratul gospodar își face vara sanie și iarna car.

De ce această invitație, de pe acum, la măsurile ce se impun în legătură cu repartizarea în producție a absolvenților, cînd există un cadru legal, dispoziții clare distribuite de Ministerul Educației și Învățămîntului comisiilor? Pentru simplul fapt că, între buna intenție a legiuitorului și transpunerea în practică a măsurilor, apar o serie de discrepanțe sau elemente noi care se cer soluționate din timp.

Să ne oprim la o problemă esențială avută în vedere de legiuitor: aceea de a contribui la stabilitatea cadrelor didactice din mediul rural, prin acordarea priorității absolute absolvenților ce optează pentru o catedră din comuna natală. În fața comisiei din care am făcut parte anul trecut, apăreau la un moment dat, 10—12 absolvenți care pretindeau că sînt din apropiere de la aproximativ 5—20 km. de comuna în care apărea o catedră liberă. Ce posibilități de verificare, ce instrumente de lucru avea comisia? Hărți aut-

marcate doar anumite localități, sau hărți administrative pe care nu erau marcate căile de acces și relieful. Ori la un moment dat, un candidat ridică obiecțiunea că, deși satul său era mai îndepărtat de localitatea în care apărea un post vacant, practic, era la 15 minute de acea localitate, deoarece avea mijloace de comunicație directe, pe cînd între localitatea de origine a altui contracandidat și catedra solicitată — deși mai apropiată pe hartă — există accidente de teren, care o făceau greu accesibilă în fiecare zi. Apărea clar că, aprecierea distanței doar pe baza raportării la scară, nu poate fi criteriul

OPINII

unic. A decide asupra destinului unui absolvent sau — de ce nu, asupra destinelor unei familii — fără instrumente de lucru complete, mi s-a părut atunci principala dificultate. Ea ar fi fost practic remediată dacă inspectoratele școlare din țară și-ar fi trimis reprezentanții lor — așa cum de fapt se cere — reprezentanți, care, ar fi putut da lămuriri asupra localităților în discuție. Cu regret trebuie să arăt că nici un inspectorat școlar nu și-a trimis vreun reprezentant la comisia de repartizare a absolvenților secției de limbă română care a lucrat în luna iulie 1971 la Craiova. Peste 600 de noi profesori de limba română așteptau o lămurire — în cazul că erau străini de județ — iar comisia aștepta un sprijin sau o informare, în cazul distribuirii unor catedre

solicitate pe criteriul apropierii.

Scriu aceste rînduri din dorința ca la sfîrșitul acestui an universitar, cînd problema repartizării va fi mai complexă decît în trecut, comisiile de repartizare să fie dotate cu instrumentele de lucru necesare: hărți la scară în care să fie înregistrate toate localitățile, căile de acces rutier și feroviar și relieful. Aceste hărți trebuie confecționate din timp pentru ca, atît candidații, cît și comisia să poată lua hotărîri care angajează în deplină cunoștință de cauză.

Prezența hărților pe masa comisiilor — hărți distribuite, de Ministerul Educației și Învățămîntului și nu adunate ad-hoc de comisie — nu dispensează însă inspectoratele școlare de obligația de a trimite reprezentanți în fața comisiei pentru a da lămuririle necesare absolvenților ce vor fi trimiși să-și inaugureze activitatea în colțuri de țară necunoscute. Aceasta presupune o planificare judicioasă — cu cel puțin o zi liberă — între lucrările comisiilor de repartizare de la universități și cele de la institutele pedagogice.

Iată doar un aspect din numeroasele probleme ce le ridică repartizarea judicioasă a absolvenților în învățămînt. Ce poate însă răspunde comisia fără inspectorii locali, numeroaselor solicitări de catedre pe care absolvenții declară că le „știu” libere, dar care nu apar în tabelul oficial? Este încă un argument în favoarea prezenței obligatorii la repartizare a inspectorilor județeni.

GABRIEL ȚEPELEA

Despre două feluri de a fi atent

A fi. A avea. Intre polii acestor două verbe numite «auxiliare», indispensabile adică desfășurării convenabile a tuturor celorlalte verbe prin care se exprimă acțiunea și pasiunea omului; ființelor și lucrurilor lumii; între polii acestor două verbe generale, acestor verbe fundamentale, se consumă întreaga aventură umană. Ea se poate consuma (și acesta este cazul cel mai frecvent) după cum se întâmplă. Dar tot atât de bine (deși mult mai rar, din păcate) se poate consuma și după cum trebuie să se întâmple. Altfel spus: în respectul, fie a unei norme de adecvare a manifestărilor la propriile lor reale virtualități*, fie a unei norme de utilizare corectă a mijloacelor, de bună chivernisire a «avutului».

La acest salt din întâmplător în necesar (adică din presiunea constrângătoare a accidentelor acumulate, și formind carapace, în libertatea suverană a necesității interioare) intervine atenția. Atenția, în primul rând, la ceea ce ești și — din aceeași înfocată ochire — la ceea ce este. Mai exact: la întâlnirea ta reală cu constituenții lumii din care faci parte și spre care te îndrepti străduindu-te s-o cuprinzi.

Atenția, așadar, la ceea ce ești-este. (Ca să fii-fie o adevărat pe întregul traiect al direi de actualități evanescente cu care participi la înaintarea generală a lumii și care, sub numele de «linie de univers», reprezintă de fapt o continuă integrare a întâlnirilor tale continue-discontinue — adică numărabile, deși indisolubil legate — cu constituenții lumii.) Atenția, în al doilea rând, la ceea ce ai. Ca să minuiesti cu rigoare instrumentarul, de-a lungul aceluiași unic și ireversibil traiect.

O atenție, pe de o parte, de fin (și exact) discernămint. Neajută de vreun corp de reguli dinainte fixate. Înaintind tiptil, stînd încordată la pîndă, furișîndu-se cu pași moi în noaptea căutării înfrigate, din cînd în cînd punctată de străfulgerările găsirii. Un fir de lumină trează, străbătînd cu încăpățînată solitudine infinitul com-possibilului. (Ca să-l încite să se iște.) Un apel în drăgostit lansat în direcția a ceea ce într-adevăr poate fi. Ca să binevoiască a se închea. Ca să fie

cu adevărat, desfășurîndu-și ghemul pînă la capăt și măturînd, prin prezența lui irefutabilă, pseudo-prezența întâmplărilor lipsite de acoperire**.

O atenție ne-asigurată, rînd pe rînd temătoare și încrezătoare, fremătătoare în orice caz, încununată în sfîrșit (dacă și cînd e) de lumina covîșitoare a bucuriei de a fi.

Și, pe de altă parte, o atenție liniștită, gospodărească, sigură de sine, înarmată pînă-n dinți cu reguli de conduită, înaintînd cu pași apăsați, pe drum drept, în lumina egală (și artificială: obținută, adică, prin iscusința unui artifex) a investigației, spre țelul dinainte știut. Înarmată, cum spuneam, cu reguli de conduită de mii și mii de ori verificate de-a lungul unei întrebuintări de mai multe ori milenare; cu reguli de conexiune corectă (indeobște liniară) a unor elemente exterioare unele altora, rezultate din exprimarea discontinuă a unui continuu flux de existență. O atenție care-și poate corecta eventualele erori făcute pe parcurs, parcursul ei fiind reversibil. O atenție care-și poate permite luxul, nu numai al calmului, dar al placidității, căci elementul ei este ceea ce e stă, nu ceea ce se petrece. Ea nu e împletită din fire de timp. E clădită din pietre discontinue, ținute împreună de mortarul diverselor reguli operaționale. Direcțiile ei nu sînt date de vectorul «înapoi-înainte», de-a lungul căruia lumea înaintează (luncă? urcă? se rostogolește?) implacabil, cu toți constituenții ei dintr-o dată, ci de punctele cardinale ale spațiului logic, între fruntariile căruia se poate merge și de-andaratele, după voie și după nevoie.

Să fie, oare, vorba, aici, de două feluri de atenție radical deosebite una de alta, fără legături una cu alta, și la care subiectul existențial recurge în mod discontinuu, potrivit cu ceea ce urmează: să cunoască, să nască sau să alcătuiască? Sau e vorba, mai de grabă, de două niveluri (solidare; chemîndu-se unul pe altul) ale unei unice atenții?

MIHAI ȘORA

* Adecvare, în virtutea căreia manifestările sînt investite cu ființă și cu adevăr.

** Lipsite, adică, de acoperire-punctată, în sensul dynamis-ului aristotelician.

Problema egalității în educație

Problema egalității în educație este deosebit de complexă, dînd naștere la diferite discuții, de multe ori contradictorii. După unii, postulatul egalității în educație înseamnă „fiecăruia după capacitățile sale”, iar după alții — „fiecăruia la fel ca și celorlalți”.

Ținînd cont de condițiile reale, atît de cele care privesc aptitudinile diferite ale copiilor, cît și de cele care privesc diversificarea și complexitatea tot mai mare a profesorilor, numărul celor care pledează pentru diferențierea învățămîntului a crescut continuu. Tot mai mulți sînt cei care arată că a crea în sistemul școlar aceleași condiții de educație pentru toți copiii este, de fapt, cea mai mare inegalitate, pe cînd crearea condițiilor diferențiate, în funcție de aptitudinile copiilor, constituie o egalitate reală. Bineînțeles, cerința „fiecăruia după capacitățile sale” include și necesitatea dezvoltării maxime a capacităților, a aptitudinilor.

Pe lîngă aceste discuții, legate de luarea în considerare a aptitudinilor elevilor, se pune problema dacă egalitatea educației consistă „în egalitatea șanselor de a ajunge la diferite trepte ale instrucției, sau în exploatarea reală a acestor șanse” (B. Suchodolski, „Egalitatea și educația: probleme, metode și dificultăți ale cercetărilor comparate”, în „Caiete de pedagogie modernă”, 2, E.D.P. 1970, p. 89). Aceasta ține — după cum spune B. Suchodolski — de o problemă mai generală, privind deosebirea dintre democrația formală și cea reală, dintre egalitatea formală și cea reală. Faptul că toți copiii normali au aceeași posibilitate formală de a studia la toate tipurile de școli, nu este o dovadă a egalității în educație. Drumul de la „posibil” la „real” este plin de obstacole ce trebuie învinse. Or, pentru învingerea lor trebuie să existe, printre altele, anumite capacități, anumite aptitudini.

Fl. Ștefănescu-Goangă, pledînd pentru diferențierea învățămîntului în funcție de aptitudinile copiilor, scria că „democrația nu cere egalitate de pregătire și producțiune, ci egalitate de oportunități în vederea cultivării creațiunii, adică aceleași condițiuni prielnice, optime, pentru fiecare de a se dezvolta conform aptitudinilor sale...” (Fl. Ștefănescu-Goangă, „Selecțiunea capacităților și orientarea profesională”, Cluj, Cartea Românească, 1933, p. 39—40).

Egalitatea în educație trebuie privită în sensul că factorii ce intervin în procesul educațional să fie astfel organizați, încît să-i asigure fiecăruia condițiile necesare dezvoltării multilaterale a personalității, pentru ca să-și poată pune în serviciul societății toate capacitățile de care dispune. În felul acesta se va asigura o integrare eficientă a individului în societate.

Dar integrarea socială, după cum s-a arătat la Congresul mondial de orientare din 1962, „este una din consecințele orientării școlare”. La același Congres orientarea a fost definită ca „fiind punerea în acțiune a unui ansamblu de mijloace pedagogice și psihologice, sociale și medicale proprii să favorizeze dezvoltarea deplină și liberă a personalității

fiecăruia copil” (după D. Salade, „Orientare și integrare”, în „Tineretul, obiect de cercetare științifică, București 1969, p. 103).

Dacă orientarea școlară și profesională se face adecvat, ținînd seama de toți factorii ce sînt implicați, se ajunge la o egalitate „reală” a educației realizînd echilibrul dintre „posibilitate” și „realitate”, dintre cerințele sociale, în plin dinamism, și capacitățile individuale, ce se cer și ele dezvoltate.

Orientarea școlară și profesională elimină factorul de „prestigiu social”, care constă în atitudinea diferită, neadecvată față de diferite tipuri de școli și față de diferite meserii. Măsurile adecvate, privind orientarea școlară și profesională, duc la schimbarea vechilor mentalități, a „modei” de a urma cu orice preț anumite profesii (medic, inginer etc.), pentru care unii elevi nu au nici aptitudini, nici pasiune.

Progresul social și revoluția tehnico-științifică creează noi posibilități de egalitate a educației, ducînd totodată la creșterea complexității procesului educațional și la schimbarea „idealului educativ”. Numărul indivizilor obligați la o muncă fizică este din ce în ce mai mic, crescînd, în schimb, numărul acelor care pot exercita o profesiune care cere un anumit nivel de instrucție și este compatibilă cu aptitudinile individuale și cu posibilitățile creatoare. „Idealul educativ, după cum scrie P. Apostol, are următoarele componente: a) un proiect de dezvoltare socială; b) un ideal de personalitate, înzestrată cu o structură și funcții corespunzătoare spre a deveni subiectul (agentul) dezvoltării proiectate, și c) un proiect de formare a acestei personalități”. (P. Apostol, „Educația și pedagogia în perspectivă operațională”, E.D.P., București 1969, p. 141).

În țara noastră, construirea societății socialiste multilateral dezvoltate oferă cîmp larg pentru valorificarea tuturor capacităților creatoare, pentru dezvoltarea polidimensională a personalității. La aceasta contribuie, în mare măsură, dezvoltarea învățămîntului de cultură generală, a școlilor speciale de artă pentru copii cu aptitudini în domeniul artelor plastice, al muzicii și al coregrafiei, a claselor speciale de matematică și fizică, a liceelor de specialitate, dezvoltarea învățămîntului tehnic și profesional, a celui științific și artistic superior.

Orientarea școlară și profesională a devenit o problemă de interes social, ea făcîndu-se atît în funcție de aptitudinile și de dorințele tinerilor, cît și în raport cu nevoile societății, cu cerințele economiei și culturii socialiste.

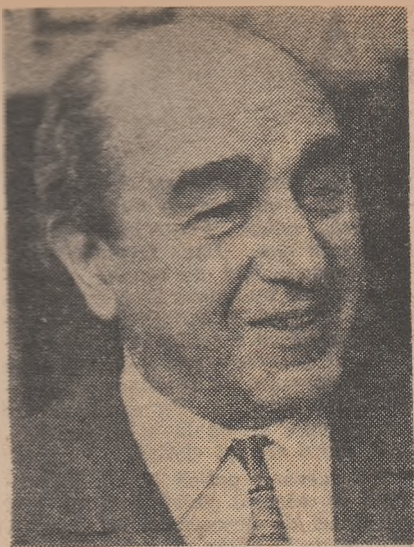
Orientarea școlară și profesională trebuie să țină seama de dinamismul și complexitatea vieții social-economice, de cerințele mereu crescînde față de mobilitatea și disponibilitatea indivizilor. Măsurile adecvate privind orientarea școlară și profesională au un rol deosebit în realizarea egalității în educație, în prevenirea „unidimensionalizării” omului, deoarece folosesc din plin cadrul proiectului marxist al omului „total”, posibilitățile de dezvoltare multilaterală a personalității.

VASILE PREDĂ

Un portret pe săptămînă

OCTAVIAN CRISTESCU, profesor de istorie la Liceul din Lehliu, județul Iaomița.

— Așadar, informatica își extinde mereu sfera „serviciilor”. Cum apreciați evoluția ei ?

— Nicolae Teodorescu : Informatica devine un instrument tot mai puternic de accelerare a progresului în cele mai variate domenii ale vieții economico-sociale, în special prin ceea ce dau sistemele actuale de calcul și disciplinele legate de ele. Sătul ni se pare și mai spectaculos dacă ne gândim că la începutul carierei lor — adică acum vreo 20 de ani — calculatoarele erau folosite mai ales în cercetare, pentru efectuarea calculelor numerice. Ele au trecut însă, aproape dintr-o dată, la domenii cu implicații foarte largi și directe în evoluția activității, cum ar fi conducerea proceselor economice, inclusiv luarea deciziilor, rezolvarea unor variate probleme de gestiune a întreprinderilor, a transporturilor, efectuarea unor complicate operații financiare, de planificare, de optimizare, de programare operativă ș.a.m.d.

— Și chiar în politică !

Nicolae Teodorescu : Exact. Aplicațiile cele mai larg practicate însă sînt cele care se plasează direct în economie. Pe plan mondial există chiar tendința de a se generaliza folosirea calculatoarelor în acest domeniu. În vederea aplicării lor aici, este nevoie de calculatoare cu o memorie foarte dezvoltată și de limbaje adaptabile la probleme cu caracter economic. Dintre acestea, limbajul cel mai adecvat este COBOL-ul, conceput pentru gestiune, dar tot atât de bine se poate folosi și ALGOL-ul, FORTRAN-ul sau PL/1, limbaje specializate pentru calculatoare în stadiul actual de dezvoltare.

— Așa cum a rezultat și din dezbaterile O.N.U. pe marginea raportului „Les techniques d'informatique au service du développement” ca și din rezoluția prezentată de țara noastră (Application des techniques d'informatique au développement“), poazele tind să devină cât mai repede și mai larg beneficiarele utilităților informatice. Cum vor fi posibile cooperarea și transferul internațional de informație ?

Nicolae Teodorescu : O preocupare caracteristică pentru etapa actuală este dezvoltarea unor echipamente și sisteme de programe pentru conservarea unui număr mare de informații și comunicarea, cu sistemul de calcul, de la distanță. În acest scop se realizează rețele mari de calculatoare, care deservește dintr-un anumit punct de vedere teritorii foarte întinse, chiar continente. Așa este, de exemplu, sistemul internațional de rezervare a locurilor (la hotel, în sanatorii, la odihnă, în transportul aerian etc.) Fiecare țară își are memorate în detaliu diversele facilități — în exemplul ales, turistice — și un beneficiar, de pildă, din S.U.A., comunicînd cu un asemenea sistem informatic, își poate rezerva locul la data și în localitatea preferată. La fel și în alte domenii.

— În acest caz, va crește în mod substanțial rolul băncilor de date. ele trebuind să asigure păstrarea și circulația unei imense cantități de informație.

Nicolae Teodorescu : La ora actuală există pe plan mondial tendința de a dezvolta considerabil băncile de date. La fel ca și în cazul băncilor obișnuite (în fond și moneda este o convenție codificată), băncile de date sînt chemate să păstreze imense comori, de astă dată spirituale, să le fructifice prelucrîndu-le în diferite moduri, punîndu-le în circulație. Rolul lor important se vede foarte limpede în cadrul sistemelor informatice mari pe care le pune la

INFORMATICA — domeniu de vîrf al științei și tehnologiei moderne

Disciplină care a eucerit în mod evident atenția omenirii (problemele ei făcînd, nu o dată, obiectul unor largi dezbateri în cadrul Organizației Națiunilor Unite) — informatica tinde să devină, prin aplicațiile ei de o eficiență spectaculoasă, un instrument de lucru vital, menit să accelereze progresul în cele mai diverse compartimente ale vieții — economice, culturale, de învățămînt.

Ce procese impune, în momentul de față, pe plan mondial și național, dinamica aplicărilor ei — acesta a fost subiectul convorbirilor pe care le-a avut redactorul nostru cu două dintre personalitățile cele mai avizate să-i informeze pe cititori în problemele actuale ale acestei discipline.

■ Acad. NICOLAE TEODORESCU despre:
Implicațiile tot mai largi ale informaticii.

■ Acad. AUREL AVRAMESCU despre :
Avalanșa cunoștințelor stăpînită de calculatoare.

punct în prezent omenirea. Un asemenea sistem presupune existența unei informații care se înmagazinează undeva — în băncile de date — și a unui sistem de programe care să scoată informația la întrebările puse de beneficiar. Avem de-a face, de fapt, cu un fel de simulare a sistemului real existent, care face posibilă luarea unor decizii cu privire la acesta și chiar prezicerea celor ce se vor întîmpla cu el.

— În ce stadiu ne aflăm noi ?

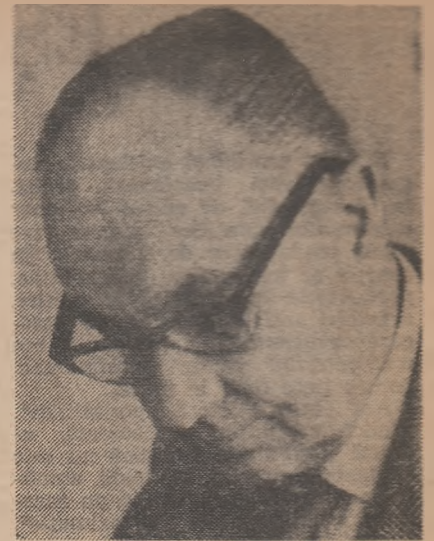
Nicolae Teodorescu : În țara noastră, din momentul în care s-a început acțiunea de dotare cu echipament de calcul, într-un timp relativ scurt s-au traversat etapele acestora grele de început. Noi nu am ajuns încă la nivelul țărilor mari, industrializate, adică la nivelul dezvoltării sistemelor informatice mari. De altfel, aceasta este o acțiune foarte dificilă, care presupune existența unor rețele largi de calculatoare, specialiști de înalt nivel etc. Noi ne aflăm în stadiul sistemelor la nivel de întreprindere. În momentul de față, însă, sîntem angajați în conceperea și realizarea în mai multe etape a unui sistem informatic unitar, prin conectarea diverselor sisteme informaționale existente, cum spuneam, în unele întreprinderi și instituții din țară.

— Ca decan al facultății de matematică și director al centrului de calcul al universității, ce părere aveți despre modul cum sînt pregătiți viitorii noștri informaticieni ?

Nicolae Teodorescu : După cum știți, informatica este de mai mulți ani, la noi, disciplină de predare în unele licee și școli superioare, de cele mai variate specialități, nu numai cu profil matematic. Ea tinde să devină astfel o disciplină universală sau aproape universală.

Subliniez ca ilustrativ pentru atenția cu care este privit studiul informaticii faptul că în momentul de față străbatem o etapă de restructurare a învățămîntului ei, cu scopul de a-l pune mai riguros în acord cu cerințele și comandamentele actuale și viitoare ale societății.

În cadrul facultății noastre, de exemplu, noi nu ne mulțumim să-i pregătim pentru informatică doar pe studenții secției de matematică, ci pe toți studenții, introducînd un laborator de informatică, de mașini de calcul, în fiecare dintre anii de învățămînt și în semestre pe an. În afară de aceasta, toți studenții noștri trebuie să învețe cel puțin un limbaj de programare și câteva dintre tehnicile de calcul de care este absolută nevoie ca să devină beneficiari sau utilizatori de sisteme de calcul. Amintesc și faptul că în facultatea noastră, avem de doi ani, acesta este al treilea, și o secție de cercetare operațională, care formează specialiști în aplicațiile matematicii în economie — adică specialiști în folosirea sistemelor de calcul, siste-

melor informaționale despre care am vorbit dat fiind faptul că gestiunea întreprinderilor implică, într-un mod aproape inexorabil, folosirea unui centru de calcul. În ceea ce privește nivelul pregătirii informatice în liceu și mai ales în facultăți, nivelul specialiștilor noștri este bun. Și cînd spun aceasta mă gândesc, bunăoară, la aprecierile specialiștilor străini pe care am avut prilejul să le ascult. Recent, la colocviul U.N.E.S.C.O. care a avut loc la Veneția, cu tema modele matematice mari, pe probleme sociale, unul dintre organizatori, prof. Faure, mi-a spus că românii care vin la ei pentru specializare sînt foarte bine pregătiți, pricepuți și că îi apreciază pentru rapiditatea cu care judecă problemele de informatică și pentru ușurința cu care se adaptează la sistemele de calcul cele mai variate.

— În transferul de informație vor avea un rol foarte activ centrele de documentare. Ce se face la centrul pe care îl conduceți — Centrul de informare și documentare al învățămîntului — pentru modernizarea activității și, deci, pentru sporirea eficienței lui ?

Aurel Avramescu : Ne propunem ca, în legătură cu anumite sisteme informaționale care s-au realizat în învățămîntul din alte țări, să elaborăm un sistem informațional al învățămîntului nostru, care să satisfacă toate nevoile de căutare, selecție și regăsire a informațiilor în domeniul acesta vast al educației și instrucției. Credem că vom reuși ca, din acest punct de vedere, să fim, poate, a doua țară (prima este S.U.A.) care își creează un sistem informațional pe teme de educație și învățămînt, care să poată fi trecut, bineînțeles, pe calculator, astfel încît să putem regăsi în orice moment, cu cea mai mare viteză, orice informație ne este cerută, în orice combinație, cu datele statistice necesare.

— Dar bibliotecile ? Ce se va schimba în raporturile lor cu cititorii ?

Aurel Avramescu : Și ele vor trebui să se orienteze spre servicii mai active, preocupîndu-se să semnaleze noutățile, prompt și edificator, să pună la dispoziție cataloage sistematice, consultații pe specialități asupra surselor de informare, relații despre autori. Deși diferite ca funcționalitate de centrele de documentare, ele trebuie să funcționeze în strînsă colaborare cu acestea, astfel încît să poată fi puse la dispoziție celor interesați atît informațiile despre conținutul lucrărilor primare, cit și ele înșile în original sau fotocopie.

— Ați participat în toamna aceasta la o conferință internațională UNISIST. Cu ce convingere ați plecat de acolo ?

Aurel Avramescu : Ca este absolut necesară crearea unui sistem internațional de informații, astfel încît omenirea să poată beneficia larg de achizițiile ei științifice, tehnice, economice, spirituale. De altfel, scopul conferinței la care am participat a și fost acela al discutării posibilităților de instituire a unui asemenea sistem (denumit UNISIST), unic, universal, pentru a înlesni transferul mondial al informației.

— Bănuiesc că nu e prea ușor, dată fiind marea varietate a metodelor și mijloacelor — să le spunem așa — locale, naționale de transfer al informațiilor.

Aurel Avramescu : În adevăr, nu e ușor. Cooperarea aceasta necesită o aducere la numitor comun a situației din diferitele țări — mă gândesc însă la programele și echipamentele informatice moderne pe care le utilizează diferitele state. Se mai pune cu multă acuratețe — printre altele — și problema limbilor în care să se exprime informația, dat fiind eșecul limbii universale esperanto.

Șanse de reușită există, spre folosul fiecărui popor, al întregii omeniri.

ANA COSMIN

Devotamentul față de patria socialistă — trăsătură fundamentală a societății noastre

Plenara Comitetului Central al partidului din 3-5 noiembrie 1971 a trasat principalele direcții ale programului de desăvârșire a conștiinței socialiste în țara noastră. Așa cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Avem în fața noastră o marea perspectivă izvorită din realitățile lumii contemporane. Să muncim în așa fel încât să transformăm perspectiva în realitate vie. Avem toate condițiile pentru aceasta și în primul rând avem un partid puternic, un popor minunat care înfăptuiește cu fermitate politica internă și externă a partidului. Poporul lui să-i închinăm întreaga noastră activitate, întreaga noastră viață. Să muncim neobosit pentru a asigura poporului român un loc demn în rândul națiunilor socialiste, în rândul tuturor națiunilor lumii, o viață liberă, independentă, tot mai fericită, un viitor luminos comunist”. Societatea socialistă, la zidirea căreia poporul nostru lucrează de peste două decenii, este o societate nouă. Ea este nouă atât în raport cu vechea societate capitalistă, cât mai ales printr-o serie întreagă de însușiri și trăsături noi, rezultate din marile transformări care s-au produs în toate domeniile vieții sociale.

Fără îndoială, elementul motor al acestor transformări a fost și este omul. De aceea nu se poate vorbi despre o societate nouă, fără să cunoaștem pe principalul ei exponent — omul nou, cu trăsăturile sale fundamentale deosebite de cele ale omului vechii societăți.

Căci, o dată cu procesul înnoitor petrecut în viața întregii noastre societăți, s-a schimbat și omul. I s-au înnoit și lui sentimentele, atitudinile și conduita, în concordanță cu realitățile social-economice, culturale în mijlocul cărora își duce existența. Sentimente și atitudini, care altădată se manifestau sporadic sau animau numai o parte din locuitorii țării, au dobândit în anii socialismului o mare forță de afirmare, însufletind pe toți membrii societății noastre.

Devotamentul față de patria socialistă este unul dintre sentimentele sociale majore care au căpătat o înflorire deosebită în epoca socialistă. El exprimă o treaptă mai înaltă a dragostei față de patrie, a patriotismului; devotamentul marchează trecerea de la gândul cel bun la fapta cea bună.

Ca și alte sentimente și atitudini, născute sau dezvoltate ca urmare a marelui proces înnoitor petrecut în țara noastră în ultimul sfert de veac, devotamentul față de patria socialistă își are rădăcini puternice în fipte adânc în însăși fizionomia generală a societății, a țării noastre.

Eliberat de orice dominație străină, poporul nostru trăiește din plin sentimentul libertății, sentimentul de stăpîn în propria lui țară. Construirea noii societăți socialiste a dus la desființarea claselor exploatare, la o treptată armonizare a relațiilor sociale, astfel încât fiecare cetățean pornind de la premise absolute egale cu ale celorlalți, își ocupă locul pe care îl merită, prin însușirile lui, în viața socială. Echitatea socială dă naștere în chip natural unui sentiment de dragoste și de mîndrie, dar și de răspundere pentru apărarea acestei patrii socialiste care, prin toate caracteristicile ei, oferă cadrul cel mai propice realizării fiecărui cetățean la nivelul maxim al posibilităților lui.

Devotamentul față de patria socialistă este un act conștient de recunoștință pe care fiecare cetățean îl oficiază pentru marea familie a țării noastre. Departe de a avea un caracter formal, acest act de recunoștință este înobilat de o serie întreagă de sentimente, al căror izvor se află atât în prezent cât și în trecut. Cînd pionierii învață la școală că Decebal, din devotament față de poporul său, a preferat să moară decît să accepte umilirea, cînd aceiași pionieri văd la cinematograful reconstituirea istorică a epopeii luptei lui Mihai Viteazul pentru apărarea pămîntului strămoșilor noștri, cînd noile generații află că Bălcescu a murit la vîrsta de 33 de ani, dar a iluminat o întreagă epocă istorică cu afirmarea idealurilor de redemptare socială și națională a poporului său, cînd citesc sau li se povestesc faptele de eroism ale comuniștilor care au luptat în ilegalitate, riscîndu-și viața, suferind prigoana aparatului de represiune burghezo-moșieresc, care s-au ridicat întotdeauna împotriva oricărui atentat la independența și suveranitatea patriei, este cu totul firesc ca acest tezaur al trecutului istoric să sădească, să reverse în sufletul tineretului un adînc sentiment de dragoste pentru pămîntul țării, pentru oamenii ei, pentru realizările lor.

Activitatea partidului nostru de edificare a socialismului, în România, greutățile primilor ani, abnegația cu care cei mai buni fii ai poporului nostru s-au devotat cauzei poporului și patriei socialiste sînt exemple capabile să ilustreze în modul cel mai expresiv adevăratele sentimente de dragoste față de patrie.

Una dintre însușirile specifice sentimentului dragostei de patrie la omul societății noastre este caracterul său activ. Nimeni nu poate pretinde că-și iubește țara dacă nu aduce nici o contribuție la „a ei înălțare” cum spune poetul. Părtaș la tot ceea ce se creează în jurul său, avînd dreptul nu numai de a spune cum trebuie să se facă un lucru, dar și obligația de a pune umărul la realizarea lui, cetățeanul societății noastre este angajat, trăiește sentimentul participării și responsabilității sale sociale în chip total. Devotamentul față de patria socialistă devine astfel o trăsătură fundamentală a societății noastre.

Devotamentul se manifestă în cele mai variate feluri, în concordanță cu nevoile societății, ale țării. Devotamentul se citește pe figurile surizătoare, entuziaste ale sutelor de mii de participanți la demonstrațiile din zilele de 1 Mai și 23 August, demonstrații care, pe lângă aspectul lor sărbătoresc și vesel, reprezintă, totodată, un serios act politic de aderență, de atașament și, în ultimă instanță, de devotament al oamenilor muncii pentru patria noastră, pentru partidul care o conduce.

Devotamentul se exprimă însă și mai pregnant în momentele — pe care, firește, toți le dorim să fie cât mai rare — de cumpănă ale țării, cum s-a împlinit de pildă, în timpul primăverii anului 1970, cu prilejul calamităților provocate de inundații. După cum în viața personală se spune că „prietenui la nevoie se cunoaște”, tot așa și în viața socială devotamentul cetățenilor față de țara lor se verifică în fața încercărilor mai grele. Ne amintim cu emoție, dar și cu mîndrie, cu cită însuflețire și hotărîre întregul nostru popor și-a manifestat devotamentul în lupta cu stihiiile dezlănțuite ale naturii, pentru înlăturarea cât mai grabnică a urmărilor lor.

În timpul acestei mari bătălii, devotament față de țară — pe care l-au dus în unele cazuri pînă la sa-

crificiul vieții — au manifestat bravii noștri ostași; au manifestat devotament muncitorii care, zile și nopți la rînd, au lucrat pentru repararea în funcțiune a întreprinderilor lor (la Tîrnăveni, de exemplu), țărani care au barat drumul puhoaielor, salvînd mii de hectare de la prăpădul apelor. Devotament pentru țară au arătat în același timp medicii, inginerii, avocații, profesorii, funcționarii — toți cei care au prestat zeci și sute de ore de muncă patriotică în fabricile de cărămizi și în alte locuri de muncă pentru a recupera pagubele și a șterge cât mai radical urmele calamităților. Se știe, de asemenea, cît de inimos au participat școlarii la colectarea de bunuri materiale, alimente, îmbrăcăminte și bani în cadrul acțiunii de sprijinire a populației lovite de calamități.

Se poate spune că dacă apele au acoperit temporar o parte a pămîntului țării noastre, ele au scos la iveală, în schimb, superbul devotament al tuturor cetățenilor față de patria socialistă.

De altfel, viața oamenilor muncii din țara noastră oferă exemple cotidiene de patriotism ardent. Eroismul celor din uzine și de pe ogoare, pilda vie a miliioanelor de muncitori, țărani, intelectuali, angajați în făurirea programului mareț al construcției socialiste, în realizarea obiectivelor economiei și culturii actuale, reprezintă expresia cea mai limpede a dragostei cetățenilor de astăzi pentru patria socialistă. Așa cum a subliniat în nenumărate rânduri tovarășul Ceaușescu, dragostea față de țară, față de poporul nostru se manifestă zi de zi, prin respectul pentru bunul obștesc, în îndeplinirea obligațiilor de muncă, în dăruirea întregii capacități de creație pentru construirea socialismului. Pe întreaga suprafață a țării au apărut obiective industriale, există o emulație în muncă impresionantă, care a făcut pe mulți străini să vorbească de un adevărat „miracol românesc”. Șantierul tineretului, brigăzile de muncă patriotică, în care sînt antrenate membrii organizațiilor de tineret din țara noastră, reprezintă alte asemenea exemple de dăruire pentru binele și propășirea țării.

Școlii îi revine un rol important în acțiunea de formare a noilor generații, al căror devotament față de patria socialistă trebuie să fie ridicat pe trepte și mai înalte. Ea trebuie să cultive în conștiința copiilor noștri dragostea față de munca utilă societății, în cele mai variate forme. Școala trebuie să fie, alături de familie, dar de regulă mai mult decît aceasta, locul de formare a conștiinței în spirit socialist, garantul sigur al dezvoltării marilor sentimente și atitudini, proprii viitorului cetățean al patriei noastre socialiste.

N. COPOIU

Competență și creație

Din inițiativa secției de propagandă a Comitetului județean de partid Bihor, cercul pedagogic al profesorilor de științe sociale funcționează de peste 8 ani pe lângă Cabinetul județean P.C.R., reunind toți profesorii care predau filozofie, socialism științific și economie politică în licee, precum și cunoștințe politice în școli profesionale.

Încă de la începutul existenței sale, cercul pedagogic a pus în centrul atenției creșterea competenței profesionale. Prin intervenții la ore, schimb de experiență, dezbateri privind programele și manualele sau procedeele didactice, recenzii și indicații bibliografice s-au obținut rezultate îmbucurătoare.

Cu ani în urmă, multe ședințe de cerc — și destulă energie — s-au consumat cu discuții contradictorii privind obligativitatea absolută a programei și respectarea strictă a manualului. Au fost necesari ani de zile pentru a se depăși rigiditatea și schematicismul șablonar al unor profesori. Azi există o unanimă preocupare pentru integrarea permanentă a noului și, în primul rând, a documentelor de partid în cadrul problematicii fiecărei lecții.

O problemă dificilă pentru noi a fost analiza lecțiilor asistate. Trebuie să recunoaștem deschis

că adesea au fost eludate probleme de conținut, dîndu-se extensie unor aspecte neesențiale. Uneori se confruntau atitudini excesiv combative cu altele călduț laudative. Ca urmare a unor astfel de atitudini au apărut tendințe de refuzare a interesențelor sau pregătiri formale a unor lecții și clase pentru acest scop. Deși nu putem spune că au fost complet înlăturate astfel de neajunsuri este de reținut instaurarea unui climat de încredere și sinceritate, bazat pe recunoașterea suveranității profesorului propunător, spiritul colegial al analizei unitare a meritelor și lipsurilor lecției, în raport cu scopul major al educației comuniste, libertate de discernămint în concluzii cînd este vorba de chestiuni secundare sau cu aspect particular.

Ca o adevărată formă de perfecționare, cercul nostru pedagogic a extins practica dezbaterilor tematice, a contactelor directe cu practica productivă și întîlnirilor cu lectori ai C.C. al P.C.R. Fiecare ședință lunară de cerc este prilejul unei activități multiple, incluzînd și învățămîntul ideologic al profesorilor de științe sociale. Pe parcursul unei zile întregi, profesorii de științe sociale desfășoară o activitate com-

plexă. Ședințele se desfășoară succesiv în toate liceele din județ sau la Cabinetul de partid. În atenția noastră intră permanent și probleme privind cercurile de dezbateri ideologice cu elevii, învățămîntul politic și activitatea profesorilor de științe sociale cu propagandiștii.

Colectivul nostru a considerat ca o obligație partinică efortul de perfecționare a programelor și manualelor. Numeroase propuneri au fost larg dezbătute și înaintate pe cale ierarhică forurilor competente centrale.

Capacitatea de creație a majorității membrilor cercului pedagogic a fost verificată prin activitatea științifică și publicistică desfășurată cu succes, mai ales în anul trecut. În colaborare cu catedra de științe sociale a Institutului pedagogic de 3 ani din Oradea s-a organizat o reușită sesiune de referate și comunicări închinată aniversării semicentenarului creării Partidului Comunist Român. Cu același prilej unii profesori au prezentat comunicări în cadrul unor simpozioane sau au ținut conferințe la orașe și sate. Ca urmare a experienței obținute, s-a extins colaborarea cu Institutul pedagogic. În acest an, vom organiza în comun mai multe acțiuni: o dezba-

tere privind perfecționarea relațiilor sociale, o sesiune de comunicări științifico-didactice participarea la secția științe sociale în cadrul sesiunii anuale a institutului etc.

Considerăm ca un succes demn de reliefat faptul că în majoritatea liceelor au luat ființă puncte de informare și documentare politică.

Sub permanenta îndrumare a Inspectoratului școlar județean, am parcurs un lung și dificil drum pentru a obține prin eforturi colective un spor de cunoștințe și deprinderi didactice. Avem încă destule probleme de rezolvat și nu totdeauna acestea sînt noi. Ceea ce ne întărește convingerea în utilitatea cercului pedagogic este tocmai capacitatea sa verificată de a soluționa aceste probleme într-un mod care sporește competența profesională a tuturor membrilor săi și le stimulează creativitatea științifică. Sprijinul efectiv acordat de organele de partid constituie garanția fermă că cercul pedagogic al profesorilor de științe sociale din județul Bihor va obține rezultate notabile în nobila sarcină de educare comunistă a tinerii generații și de permanentă auto-perfecționare.

ALEXANDRU SINGER

Un dosar care nu poate fi încredințat arhivei...

Îată un dosar pe care este greu să-l încredințezi indiferenței unei arhive. Chiar dacă cei care l-au alcătuit nu fac un secret din povara pe care le-a pricinuit-o fostul profesor la Liceul „Nicolae Bălcescu”, Rîmnicu-Vilcea, Nicolae L. Loteanu, care, timp de mai mulți ani „a întreținut relații neprincipiale cu mai multe eleve”. Să lăsăm la o parte pudoarea — justificată? — a anchetatorilor și să repunem cazul în discuție. Mai sus decât au reușit să-l urnească, autorii acestui dosar. Din concluziile anchetei rezultă că fostul profesor de limba și literatura rusă „a folosit împrejurările dificile în care se aflau unele eleve (situația de corigență, repetenție, teama de a nu reuși la examenul de bacalaureat etc.), căutând să intervină în favoarea elevelor respective prin meditații individuale, intervenții la alți profesori, modificări de note în catalog etc., cerind, în schimb, elevelor să întrețină relații sexuale cu el, reușind astfel ca în ultimii ani să facă multe victime printre elevele sale. Profitând de faptul că era și responsabilul agenției teatrale (?!) din orașul Rîmnicu-Vilcea, folosea spațiul agenției pentru satisfacerea intereselor sale meschine. În realizarea scopurilor sale murdare, profesorul Nicolae Loteanu a șantajat unele eleve, s-a folosit de naivitatea și lipsa de experiență a vieții (sic!) specifice vârstei adolescenței (sic!) și a dat dovadă de descompunere morală, abatere incompatibilă cu misiunea de educator”. (S.N.).

În sfârșit, cine este individul care a putut face din responsabilitățile acestei nobile profesii vadul unui astfel de troc? Să-l descifrăm din același dosar pe care n-avem voie să-l încredințăm indiferenței unei arhive. Fostul profesor de rusă, fostul „actor la teatrul popular”, fostul proprietar de autoturisme, fostul cetățean de 49 de ani actualmente puscăriaș, era dat și la angajamentele rostite solemn și cu o dicție șlefuită: „...rog totuși ca organele de stat să aibă în vedere faptul că timp de 25 de ani am desfășurat o bogată activitate pe linie educativ-culturală cât și pe linie de învățământ, am fost permanent alături de toți care luptă pentru construirea unei vieți noi în țara noastră și (...) dacă mi se va oferi prilejul (...) voi fi un model de cinste, corectitudine și atașament pentru toți cei din jurul meu”. Cum organele de stat n-au avut în vedere „faptul că timp de... am făcut... am dres...”, fostul profesor din schema de salarii își ispășește așa cum se cuvine pedeapsa pentru nelegiuirile sale. Și totuși, dosarul nu poate lua drumul unei arhive prăfuite. De ce? Poate pentru că memoria oa-

menilor, a unor anumiți oameni, ar trebui pedepsită măcar astfel:

amintindu-le foștilor colegi de cancelarie de intervențiile lui Loteanu cărora le-au dat curs rotunjind note, modificând grosolan în catalog, făcând din punctele negre note dolofane și albe pentru „protejatele” craiului cu părul alb;

amintind inspectoratului județean drumul făcut la importantul sediu de Loteanu cu o jalbă în proșop de reexaminare nu la limba rusă, ci la limba română, și nu pentru Loteanu, ci pentru una dintre „protejatele” sale a cărei tentativă de a-și lua corigența eșuase în repetenție; și succesul pe loc al acestei intervenții cu ochi și cu sprincene fals blajine;

amintind părinților (dar nu numai ai „neconsolatelor victime”, ci și ai celor cărora le-ar da inima ghes să-și treacă odraslele dintr-o clasă în alta cu bani din chenzină) că există o răzbunare a ilegalității care pe românește se cheamă capul face, capul trage. Căci negociind trocul protecției (eu îți dau ție chipurile pentru „meditații individuale”, tu-mi treci fata prin „bunăvoință”) protecția trocului poate fi și alta. Cum își alegea „protejații” se poate vedea și din declarația (fostului proprietar de autoturism, crai, și, în timpul liber, profesor) despre relațiile întreținute cu fiica unui „prietin care este un bun mecanic și are o mașină proprie”.

Schimbându-i-se prin voința legii postul din schemă ca educator într-unul mai aspru și, oricum mai real, de individ constrins reeducării, dosarul lui Loteanu nu poate fi încă încredințat arhivei. De ce?

Pentru că, o dată cu primirea pedepsei, efectele fărâdelegii nu se sting; în această situație n-avem de-a face cu o delapidare recuperabilă prin sechestrul pus averii mobile și imobile, prin muncă forțată în contul jefuirii comise, ci cu supra-viețuirea unor năravuri care pot face o carieră socialmente nocivă.

Nu mă gândesc în primul rând la acest fel de crailic, ci la „bieteles victime” pe care dosarul le consideră ca nefericite jertfe ale unei tragedii căzute din senin. Foarte fals, de o incredibilă înfădețitate față de adevăr!

Nu știu dacă istoria ar putea fi pusă în raport de cauzalitatea cu nasul mai mult sau mai puțin cartilagos al Cleopatrei, dar cert este că C. L., A. G., N. C. (și mai pot fi înșirate multe alte inițiale) care au șchiopătat dintr-o clasă în alta la liceul din Vilcea sînt azi studenți și tot așa, șchiopătînd prin tabla de valori morale vor fi educatoarele la aceeași școală sau o alta. Adică vor avea un destin la care nu meritele intelectuale, nu nopțile albe în fața rîndurilor negre ale cărților le in-

dreptățeau. Căci, contrazicînd flagrant naivitatea anchetatorilor de la inspectoratul județean, „bieteles victime” nu erau de fel victimele „naivității și lipsei de experiență a vieții”, ci beneficiarele unei anumite vieți care încă mai face o subterană carieră. Lui C. L. nu-i face plăcere „sărutul furat” de meditorul ei decît după ce ține să-l informeze că pentru bacalaureat „nu știe decît pe Maiakovski” și nu manifestă o voioasă acceptare decît după ce află că bilețul cu pricina „va fi așezat primul din dreapta”; A. G. „slabă la învățătură își arunca ochiade și-mi zîmbea insistent, promițătoare...” ne declară textual orgoliosul crai; „N. C. a aflat despre mine că sînt indulgent cu fetele frumoase și m-a căutat singură la agenția teatrală” etc., etc. Nu, la 17, 18 ani nu poate fi vorba, cel puțin în aceste

cazuri, de „lipsa de experiență a vieții, specifică vieții adolescente”, cum încearcă să ne convingă anchetatorii, ci de cu totul altceva. Mi-e greu să-l numesc altfel decît viciul pe care-l ascunde privilegiul pe care cred că li-l conferă întîmplarea de a fi frumoase. Atente la tulburarea pe care o produce la cei mai slabi de înger persoanele nurlii, reîncarnările Cleopatrei își croiesc, printr-o cochetărie descusută, o statuie socială clădită strîmb prin substituirea meritelor cerute de acest statut social cu „relații neprincipiale”, cum numește pudic dosarul impricinat. Cu atît mai vinovat în fața legii morale un astfel de „profesor”, cu atît mai necesar a „persecuta” memoria celor care n-au avut țaria să-i pună oglinda în față tomnaticului crai, cu atît mai necesar a „persecuta” memoria celor a căror mină n-a știut să dea la timp peste nasul — mai mult sau mai puțin cartilagos — al acestor june și de loc angelice Cleopatre din Rîmnicu-Vilcea.

VARTAN ARACHELIAN

Casa corpului didactic din Ploiești

Aș vrea să cuprind într-o definiție această instituție, ale cărei rosturi sînt să polarizeze activitățile de ordin științific ale învățătorilor, profesorilor, educatorilor în general.

În parte am și formulat definiția, firește, necuprinzătoare, fiindcă o definiție rămîne întotdeauna doar un punct de pornire pentru dezvoltări care abia urmează să-i acopere sensurile multiple. De aceea, socotesc eu, esențial rămîne să ilustrăm o idee — prin ce facem și cum facem, decît să ne învîrtim în jurul ei. În acest scop, mi-am propus, în rîndurile ce urmează, să fac cunoscut cititorilor revistei, deci colegilor noștri, cum muncim noi, la Ploiești, la Casa corpului didactic. Experiența noastră va putea deveni astfel și a altora, după cum și noi dorim să o cunoaștem pe aceea a colegilor.

Casa corpului didactic-Prahova are situația privilegiată de a exista încă din martie 1970. Obiectivele activității ei fiind cunoscute deja, ne-am propus să creăm comisii pentru toate disciplinele prevăzute în planurile de învățământ, și altele în plus (conducerea școlii, documentare, învățământ profesional și tehnic); să integrăm în programul nostru toate manifestările metodico-științifice ale cadrelor didactice, pentru a evita activitățile paralele; să programăm acțiunile judicioase, să le pregătim temeinic, să le imprimăm un caracter variat și atractiv, să le anunțăm din timp și să le desfășurăm, pe cît posibil, în mai multe localități ale județului (am creat, de altfel, șapte centre metodice în județ, pentru cuprinderea cît mai multor cadre didactice în activitatea instituției); să răspundem cerințelor multiple, de informare și documentare ale cadrelor didactice și dorinței lor de a folosi în mod util și plăcut timpul liber. De aceea, ne străduim să organizăm și să înzestrăm cît mai bine biblioteca noastră și să creăm cît mai multe cercuri cu caracter cultural-artistic.

Lucrez aici de la 1 septembrie 1971. Am moștenit o experiență interesantă. Am continuat, prin urmare, tradiția unei largi consultări a educatoarelor, învățătorilor și profesorilor, înaintea întocmirii programului trimestrial de activitate al instituției. Am menținut unele din cabinetele metodice pe specialități, existente, și ne-am propus să creăm, după

modelul lor, altele noi, îndeosebi în unitățile de învățământ care dispun de o bază didactică materială puțernică. Am continuat să acordăm consultații, după un program dinainte stabilit, celor care ne-au solicitat. Am reluat activitatea cenaclului literar „Miron Radu Paraschivescu”, creat anul trecut, în colaborare cu Sindicatul de învățământ din municipiul Ploiești. Socotesc util să menționez cel puțin o parte din acțiunile comisiilor noastre, desfășurate pînă acum — masa rotundă cu tema: „Rolul revistelor școlare în educația patriotică a elevilor și în stimularea aptitudinilor și talentelor lor”; dezbaterile asupra conceptului de societate socialistă multilateral dezvoltată; simpozionul privind mijloacele de realizare a informării politice a elevilor; expunerea intitulată: „Modalități și tehnici noi în cunoașterea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, în scopul orientării lor școlare și profesionale”; lecțiile deschise, care și-au propus să lămurească unele probleme de metodică a predării cîntecelor patriotice la clasele I—IV; o sesiune de referate cu tema: „Rolul conducerii școlii în înfăptuirea politicii partidului, de perfecționare a cadrelor și de sporire a eficienței muncii educative desfășurate de personalul didactic”. Se adaugă acestora expunerile făcute de membrii filialelor societăților științifice. Dintre ele amintim: „Aplicarea criteriilor docimologice în activitatea profesorului de matematică”, „Personalitatea lui Tudor Vianu”, „Oameni de cultură prahoveni”, „Cercetări biologice pe teritoriul județului Prahova” și altele. La centrele noastre metodice din județ, s-au făcut de asemenea mai multe expuneri pe teme pedagogice. De pildă, la centrul metodic Sinaia, condus de profesorul Constantin Rapcea, s-au desfășurat trei mari acțiuni de informare pedagogică a cadrelor didactice de conducere și predare, iar la Cîmpina, Vălenii de Munte și Urlați s-au pus bazele unor lectorate pentru părinți. S-a desfășurat, în șase centre metodice ale județului, o dezbateră asupra prevederilor noilor programe ale învățămîntului preșcolar și modalităților de realizare a lor.

IERONIM TĂTARU

Lectură în biblioteca Casei corpului didactic a județului Alba.

A apărut

în supliment la revista noastră broșura:

PROGRAMELE examenului de bacalaureat — sesiunile anului 1972 —

Broșura poate fi procurată de la toate debitele și centrele de difuzare a presei

„ȘCOLILE ASOCIATE” ȘI PEDAGOGIA PĂCII

Intr-un recent „Buletin U.N.E.S.C.O.” putem citi numele a șase școli românești: din București, Cîmpulung, Ploiești, Suceava și Timișoara, care au pășit în circuitul mondial al sistemului „școlilor asociate” patronate de U.N.E.S.C.O., aplicînd un program de educație privind înțelegerea și cooperarea internațională, promovarea idealurilor de pace.

Dacă în zilele noastre se cheltuiesc peste 200 miliarde de dolari pentru armament, iar ororile războiului adaugă zilnic noi victime înseamnă că nu este de ajuns să slujești pacea numai afectiv și declarativ. Mai mult ca oricînd este nevoie de efortul susținut și solidar al oamenilor de pretutindeni pentru salvarea ei. Din aceste rațiuni, Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură a socotit că prima instituție pusă în slujba umanității trebuie să fie școala. Cum să promovezi idealurile de pace, cum să propagi marile idei umanitare — prietenia, înțelegerea mutuală, solidaritatea, ajutorul reciproc — dacă nu prin școală? Așa se face că din anul 1953 în jurul U.N.E.S.C.O. au început să se strîngă și școlile.

În anul înființării „școlilor asociate”, sistemul cuprindea 33 de școli secundare din 15 țări, pentru ca azi să devină o adevărată rețea mondială: 700 de școli din 60 de țări.

Programele speciale de studiu ale „școlilor asociate” sînt orientate spre trei mari domenii: a) studiul obiectivelor și al activității O.N.U. și instituțiilor sale specializate; b) studiul drepturilor omului așa cum se află înscrise în Declarația universală și c) studiul culturii și al civilizației altor popoare. Fiecare din aceste teme poate fi adaptată și diversificată printr-o mare varietate de metode și mijloace didactice, planificarea lor fiind corelată cu structura anului școlar și cu conținutul învățămîntului.

Stabilirea contactelor între „școlile asociate” se face la început prin schimburi bilaterale. Două școli din țări diferite își aleg o temă comună, de pildă, studierea Chartei O.N.U. sau cunoașterea aprofundată a geografiei țării respective și pe această temă se stabilește comunicația între ele. Treptat, relațiile de colaborare se adîncesc și se lărgesc, ajungîndu-se la contacte directe, la stagii de studii și seminarii pentru profesori, la manifestări, excursii și tabere internaționale pentru elevi.

În anul 1970 la Trogen (Elveția) a avut loc prima reuniune europeană a „școlilor asociate” și a cluburilor U.N.E.S.C.O., care a făcut bilanțul experienței acestora. Cele mai fertile programe s-au dovedit acelea care au fost concepute în așa fel încît să poată fi integrate în programa școlară, la diferite discipline precum istoria, geografia, științele sociale, educația civică, limbile străine.

Reuniunea de la Trogen a confirmat necesitatea și viabilitatea acestui sistem, faptul că temele puse în circulație se bucură de o largă audiență în rîndul elevilor, iar formulele de comunicare internațională s-au dovedit un strălucit mijloc de cunoaștere și apropiere între tinerii din diferite colțuri ale lumii, însuflețiți de țelurile nobile ale păcii și prieteniei. Cît privește școala, aceasta a dovedit că poate convinge mai mult ca oricine tineretul că „adevărata victorie nu sînt cele ale unei țări asupra alteia, ci cele ale omului și ale omenirii asupra urii, ignoranței și nedreptății”, așa cum spunea cu acel prilej Jean Rostand.

Programele aplicate de „școlile asociate” din România îmbracă o

varietate de conținut, forme și metode. Ele se realizează prin îmbogățirea informației despre diferite țări și popoare în cadrul disciplinelor de învățămînt, printr-o judicioasă planificare sau prin cercurile de studiu consacrate Națiunilor Unite și instituțiilor specializate ale O.N.U.

Cercurile finalizate cu simpozioane și sesiuni de comunicări reprezintă o modalitate eficientă de difuzare în masa elevilor a celor înșușite de grupele care studiază. În anul școlar 1970—71 la Liceul nr. 2 din Ploiești programul condus de

Un program de educație privind înțelegerea și cooperarea internațională ● 700 de „școli asociate” în 60 de țări ● Șase școli românești au pășit în circuitul mondial al sistemului „școlilor asociate” patronat de UNESCO.

profesoara Nora Costescu a făcut cunoscută elevilor, Organizația Națiunilor Unite și activitatea U.N.E.S.C.O. în cei 25 de ani de existență. În studiul acestei ample problematice s-a acordat o atenție specială contribuției țării noastre la O.N.U. în soluționarea și ameliorarea unor probleme internaționale și pentru universalitatea acestei organizații. Elevii au realizat și un colț U.N.E.S.C.O. în care au expus imagini și publicații care ilustrează activitatea O.N.U., au alcătuit colecții de vederi, diapozitive, timbre și buletine U.N.E.S.C.O.

Liceul pedagogic din Cîmpulung-

Muscel, care este în comunicație cu Central Institute of Education din New Delhi, în afară de tema comună referitoare la cunoașterea O.N.U. a luat în studiu „Arta și cultura veche a Indiei, parte integrantă a patrimoniului universal”, ceea ce va contribui la cunoașterea mai temeinică a ceea ce are specific acest mare popor, inclusiv idealurile lui de pace și progres. Exemplele de acest fel se pot înmulți.

Din experiența relativ scurtă a „școlilor asociate” se desprinde un mare beneficiu instructiv-educativ. Elevii ajung să înțeleagă adînc sensurile înalte ale păcii și prieteniei, să cunoască și să aprecieze ceea ce este mai de preț în cultura și civilizația altor popoare, să adîncească o limbă străină de mare circulație. Problematice pe care și-o propun „școlile asociate” este studiată interdisciplinar, ancorarea în actualitatea internațională făcîndu-se în mod firesc, în cadrul fiecărei discipline.

Pentru informarea profesorilor care conduc programe ale „școlilor asociate”, U.N.E.S.C.O. furnizează materiale documentare, filme, cărți, Buletinul „La compréhension internationale à l'École” și alte periodice, iar comisiile naționale pentru U.N.E.S.C.O. organizează cursuri de vară privind civilizațiile străine, stagii de studiu pentru schimb de experiență privind metodologia predării temelor amintite. În vara anului trecut, un grup de profesori din școlile noastre asociate au participat la un curs de civilizație și cultură poloneză organizat de Universitatea Jagellonă din Cracovia sub egida U.N.E.S.C.O.

Elevii „școlilor asociate” manifestă un interes deosebit față de temele aflate în studiu și o mare deschidere către căile de cunoaștere și înțelegere reciprocă cu tineretul de pretutindeni. Credem că profesorii noștri vor îmbrățișa cu căldură această idee, care slujește, la înălțimea comenzilor actuale, scopurile unei laturi importante a educației comuniste — educația internaționalistă a tineretului.

ZINA SÎRBU

René Maheu, director general al U.N.E.S.C.O., printre elevii unei „școli asociate” din Varșovia.

Telex

Numărul total al elevilor și studenților din Republica Populară Bulgaria a fost, în 1971, de peste 1 600 000. Dintre cei care termină școala generală de 8 ani, 96 la sută își continuă studiile în școli secundare de învățămînt general, special și tehnic, iar cei care urmează cursurile învățămîntului superior au posibilitatea să-și aleagă viitoarea profesiune dintr-un număr de 130 de specialități.

La începutul anului școlar 1971—1972, în Togo s-au înscris la cursurile universitare peste 1 000 de studenți. Anul trecut numărul acestora a fost doar de 750.

În Republica Coasta de Fildeș, numărul elevilor care au frecventat școala elementară în 1971 s-a ridicat la 500 000, ceea ce reprezintă dublul cifrei existente în 1961, adică la un an de la proclamarea independenței.

În Republica Democrată Germană au absolvit, în anul 1971, școala medie de zece ani peste 85 la sută din numărul total al elevilor. În același timp, numărul celor ce studiază în cadrul învățămîntului de specialitate și superior a crescut cu 70 000, atingînd cifra de 302 400. Numai în ultimii 5 ani și-au început activitatea în producție 250 000 de absolvenți ai școlilor superioare și de specialitate.

Pe porțile școlilor generale din Hanoi au pășit în anul școlar în curs cu 10 la sută mai mulți elevi decît în anul precedent. În R.D. Vietnam, în ciuda greutăților provocate de bombardamentele americane, planul trienal (1968—1971) de dezvoltare a învățămîntului pe timp de război a fost îndeplinit. În prezent, se trece la punerea în aplicare a unui nou plan trienal de dezvoltare a învățămîntului, în cadrul căruia accentul cade pe îmbunătățirea calității procesului instructiv prin îmbinarea teoriei cu practica productivă.

În perioada 1972—1977, în R.P. Mongolă va fi aplicat un nou sistem de învățămînt, după cum ne informează revista „Les Nouvelles de Mongolie”, potrivit căruia învățămîntul primar va fi de 3 ani, cel secundar incomplet, de 8 ani, iar cel secundar complet, de 10 ani.

Printre cele mai importante succese obținute în ultima vreme în R.P.D. Coreeană în domeniul învățămîntului, se numără și introducerea învățămîntului tehnic obligatoriu de 9 ani. Numărul elevilor care în anul școlar trecut au frecventat aceste cursuri a atins cifra de 200 000. În țară există 129 institute de învățămînt superior și aproximativ 500 școli tehnice superioare.

„TRIBUNA ȘCOLII”

Revistă săptămînală editată de Ministerul Educației și Învățămîntului și Uniunea Sindicatelor din învățămînt, știință și cultură

Redactor șef: AUREL DRAGOȘ MUNTEANU